

Boldog új évet!

Egész éjjel Patrikkal táncolok. Sokkal jobban mozog, mint Luka, és közben úgy szorít magához, hogy az már botrányos. A szünetben egymás után hordja nekem az italokat. Luka meg csak röhöcsel Karcsival, mint-ha egyáltalán nem zavarná a viselkedésem. Anita bezzeg nem nevet, egyik jointot szívja a másik után, miközben árgus szemekkel figyel bennünket. Úgy teszek, mintha nem venném észre, még szorosabban simulok Patrikhoz. Tudom, hogy ezért faszolni fog, de nem érdekel. Valaki bekapcsolja a tévét, micsoda ötlet ez egy ilyen fergeteges partin?! Még akkor is, ha épp a hoki vb-t adják. Akinek nincs kedve mulatni, az húzzon haza meccset nézni, ne rontsa itt a hangulatot! A közvetítő hangja a zenét is túlüvölti, ki a fene kíváncsi rá, hogy Kanada vezet vagy veszít-e kettő-egyre, amikor Patrik keze a fenekemet markolássza?! Kicsit túlzásba viszi a dolgot, mert olyan erővel szorítja a vállamat, hogy felszisszenek a fájdalomtól. Furcsa fémes ízt érzek a számban. Lehet, hogy ez a bunkó megharapta a nyelvemet? Nem emlékszem rá, hogy csókolóztunk volna. A fejem is hasogat, pedig alig ittam valamit. Azt a második gyorsítót már nem kellett volna bevennem, de nem vagyok hozzászokva az éjszakához, és nem akartam ásitózni..., az olyan hülyén venné ki magát. Patrik még azt hinné, unom a társaságát.

– Dobj rá még egy kis kakaót! Hallani akarom, mikor játszanak a mieink.

– Nem mindegy? Már úgyis lecsúsztak a dobogóról! Meglátod, a doki megint balhézni fog, tudod, hogy utálja, ha éjszaka hangosan szól a tévé!

– Senkit sem zavar rajtad kívül, a kiscsaj nincs magánál. Totál K. O. Átaludta az egészet, szó szerint kómába aludta magát.

A szurkolók egyhangú kántálása idegesít. Soha nem szerettem a hokit különösebben, mi a francot keresek én itt egyáltalán? Táncolni szeretnék, de mozdulni is alig bírok. Megfájdul a lábam. A zenét sem hallok. Hova lett Patrik? Ha most itt hagy, és visszamegy Anitához, azt a szégyent nem élem túl...

– Szerinted összeszedi magát?

– Honnan tudjam, nem vagyok orvos. Az EEG szerint vannak agyhullámai, de marhára laposak.

– Azért én nem fogadnék rá. Huszonegy nap egy tojásnak is több mint elég ahhoz, hogy kikeljen...

– Jó, hogy mondod, ideje lenne megfordítani a fejét. Már így is kezdenek elsovadni a bal oldali nyakizmai.

– Szarok rá! Minek egy agyhalottnak nyakizom? Ha olyan fontosnak tartod, akkor csináld, ne csak a képernyőt bámuld!

– Nyugi, mindjárt vége lesz! Addig rakd át a kanülöket meg a lélegeztetőt a másik oldalára.

– Egyedül nem tudom, bazmeg! Nem jönél ide végre?

Valami tompán a fejemhez vágódik, visszhangzik, rezonál, majd csörömpölve lepattan rólam.

– Mit csinálsz, hé?! Ráborítottad a páciensre az infúziós állványt!

– Én szoltam, hogy segíts... Legalább a virágot tedd vízbe, az anyja hozta.

– Nocsak, hát mégis sikerült előkeríteniük a ribit? Aztán mit mondott?

– Azt kérdezte, mennyibe fog ez kerülni? Mondtam neki, hogy a legolcsóbb inplantátumokat fedezi a biztosító. Erre megkönnyebbülve felsóhajtott, a kezembe nyomta a csokrot, hogy ha felébred, adjam oda neki.

– És ha mégsem?

– Akkor rakjam a sírjára.

– Nem érdemli meg, ha az én lányom lenne, tutira beverném a pofáját.

– Nincs rá szüksége, hehe. Beverte ő magának.

Megpróbálom kinyitni a szemem, hogy lássam a bevert fejű lányt, aki virágot kapott, de a nagy fehérség eltakarja előlem. A nyakam sem engedelmeskedik. Nem érzem a virágillatot, semmilyen szagot sem érzek. Mintha az orrom tele lenne tömve valami vattaszerű anyaggal.

– Hogy történt a dolog?

– A szokásos diszkóbaleset. A kölykök nem bírnak magukkal, szétbulizzák az agyukat, hajnalban autóba be, az út csúszik, pár látványos tigrisbukfenc a hóban, fának neki, aztán annyi... Lófasz bajuk se lett, de úgy be voltak állva, hogy nem bírtak kimászni a roncsból, az meg rájuk robbant. Erre mondják, hogy a halálban is egyesültek. Jobban mondva összesültek. Még ez járt a legjobban, hogy kiesett a hátsó ablakon. A többit most porciózzák.

– Micsoda?

– A boncsegédőtől hallottam, hogy nem szarakodnak az azonosítással. Négyfelé osztják a hamvakat, és ünnepek után kiadják a családoknak. A mindenit, láttad azt a zuhanást? Remélem, megismétlik! Már rég a kispadon lenne a helye annak a kétballábasnak!

– Mi van a lábával?

– A csatár lábával? Mi lenne vele?

– Nem a csatáréval, a csajéval! Gipszben van a lábujja.

– Ja... Asszem, belerúgott valamibe, mikor a mentős a törött fogait huzigálta kifelé... Úgy rugdosott, hogy le kellett szijazni.

– De hát kómában van! Mit gondolsz, érez fájdalmat?

– Kizárt dolog, reflexmozgás lehetett.

– Azért ez mégiscsak szégyen, gyalázat! Milyen világban élünk?! Még tizenhat sincs, és egy éjszaka három pasival...

– Honnan tudod?

– Itt van a kartonjában minden vizsgálat eredménye.

– Nem csoda, ha elszámolta, annyi drog keringett a szervezetében, hogy részleges vérátömlesztésre volt szüksége műtét előtt.

Kiről beszélnek ezek? Van még valaki a teremben rajtunk kívül? Biztosan a lány, aki virágot kapott, mert rám nem jellemző, hogy ne tudjak magamról. Soha nem vettem be semmit, hiába kínálták. Nekem még anyám sincs, aki virágot hozna. Illetve van, de ő nem hozna virágot. Megpróbálok visszaemlékezni, hogy hány éves lehetek, és mi történt velem, csak-hogy a fonál mindig elszakad. Szól a zene. A kedvenc számom, Patrikkal táncolok. Hihetetlen... Eszembe se jutna elcsábítani a legjobb barátnőm fiúját Luka szeme láttára. Ekkora ribanc nem lehetek... Vagy mégis? Mi a fene ütött belém? Hogy nézek majd ezek után Anita szemébe?

– Nem semmi buli lehetett, az biztos.

– Mi az, irigyled?

– Nem mondhatnám. De három pasi nekem is jól jönne, hogy alaposan kipókhálózzon...

– Egyedül is felérek három taknyos kölyökkel. Ha nem hiszed, be is bizonyítom! Tolass csak ide!

– Ne itt, te lökött, bárki bejöhet!

– A doki éjfélig a pihenőben döglök, aztán meg nekünk is kijár egy kis szórakozás, elvégre szilveszter van! Gyere, szívi, fogadj szót! Fordulj meg, és támaszkodj szépen az ágyra, onnan jól látni a gyógyszeres szekrény tükréből, ha nyílik a folyosó ajtaja.

– Jézusom, te elmebeteg... hogy neked micsoda tapasztalataid vannak! Én még soha nem csináltam az intenzíven...

– Nem baj, annál intenzívebb lesz!

– Jaj... csendesebben! Nem akarom kirúgatni magam, vigyázz már jobban arra a rohadt állványra... Most meg mit művelsz? Nem szégyelled magad?! Veszed ki a mancsod a takaró alól!

– Miért? Zavar, hogy tapizom? Úgysem érzi...

– Nem hát..., te mocskos kis perverz... Vigyázz, halkabban...

Valami megint a fejemhez ütődik. Mintha üvegcsörömpölést hallanék. Luka biztosan összetörte a pezsgőspoharat. Patrik felém hajol, hogy gyengéden megcsókoljon. Boldogan simulok a karjába, érzem simogató kezét a testemen, de a csókja fáj. Éles fájdalom hasít a szám sarkába.

– Úristen!!! Kiszakítottad a lélegeztetőcsövet, dugd vissza hamar! ...A kanült, nem a farkadat, te barom!

– Hülye vagy? Nem tudom, hogyan kell...

– Csinálj már valamit, mielőtt bejelez a gép! Ez az, dugd már!

– Most jó?

– Mit tudom én?! Mindegy, csak bent legyen! Hú, ez meleg volt... Te, honnan van ez a sok vér? Csak nem sértetted fel a légcsövet?

– Alighanem a szájából... A ragtapasszal együtt leszakadt a bőre is.

– A kurva életbe! Szaladj a Betadinért, aztán ragasszuk le gyorsan! De előbb adj valamit, amit a sebre szoríthatok!

– Mit adjak?

– Valami kendőt, gézt, felmosórongyot! Mindegy, csak siess!

– Istenem..., nem akartam, úgy sajnálom... Hogy fog ezután kinézni az arca?

– Cseszni rá! Akinek úgy rakták össze a fejét, mint egy kibaszott puzzle darabkáit, annak ez legyen a legnagyobb baja...

– Akkor jó. Most már visszaadod a bugyimat?

A zaj olyan fülbántó, hogy majd belesüketülök. Valaki dobol. Ha elromlott egy hangfal, miért nem kapcsolják ki a zenét? Ezt nem értem. Már senki sem táncol, mindenki a dörrenéseket hallgatja, és a vakító villanásokat lesi. Patrik, Luka, Anita és Karcsi még a kocsiban vannak. Szólni kellene nekik, hogy szálljanak ki, lemaradnak a tűzijátékról, de nem szólok, mert látom, hogy valójában ők csinálják az attrakciót. Nahát, micsoda meglepetés...! A félhomályos terembe beszűrődő éles fény bántja a szemem, de igyekszem nyitva tartani, mert egy mosolygó arcot látok. Fehérbe öltözött alak áll az ágyam mellett, a vázában hervadozó virágok. Keze megfogja a csuklóm, és szelíd hangján azt mondja: Isten hozta közöttünk 1991-ben. Boldog új évet!

Ne gyújts lámpát!

1.

Az asztalnál ülő gyereket figyelték, aki tintába mártott legyet sétáltatott a papírlapon. Közben a haját babrálta, egy hosszú fűrtöt tekergetett az ujjá köré.

– Miért nem játszik a többiekkel? Talán nem tartja elég előkelőnek a társaságukat? – kérdezte a koszos overallt viselő férfi gúnyosan.

– Időre van szüksége. Még nem dolgozta fel a történeteket.

– Mit kell ezen feldolgozni? Az anyja egyszerűen beadta az otthonba, mint egy megunt kutyát, és kész!

– Hát igen – sóhajtott a nevelőnő. – Szegényke, meg van róla győződve, hogy ő tehet mindenről. Azt hiszi, ha megjavul, eljön érte, és hazaviszi.

– Ugyan már! Te is láttad azt a nőszemélyt! Még a szeme se állt jól. Az ilyenek kolonc a gyerek, csak csinálni szereti, felnevelni azt már nem. Kipottyantja magából a porontyokat, aztán éli a világát, pasizgat, szórakozik, nem érdekli, mi lesz a kölykeivel...

Mi tagadás, összeszorult a szíve. Bár a személyzet tagjai halkán beszéltek, ő minden szót tisztán hallott, és rosszul esett, amit imádott mamájáról mondtak. Hiányzott neki az asszony, akitől kacifántos nevével kívül jóformán semmi mást nem kapott rövid élete során.

„Ki hallott már ilyet?! Még hogy Jennifer! Ilyen név nincs is!” – jelentette ki a karbantartó, mikor első nap bemutatkozott. Röhögött rajta egy jót, aztán elnevezte Ferinek.

Nem tiltakozott, csak végigmérte Ormos Alajos olajfoltos munkaruháját, és magában megállapította, hogy az Ormos Olajos sokkal jobban illene hozzá.

Éva néninek igaza lett, valóban nem barátkozott meg a gyermekotthon lakóival. Valahogy nem kívánta a társaságukat. Egy pajtása azonban mégis akadt. Cinke az intézet mögötti parkban lakott, és ő volt a legrondább kutyas, akit életében látott. Apró testén aránytalanul nagy fej ült, melyen komikusan meredeztek kajla fülei. Cingár lábát valószerűnűleg egy csivava fajtájú felmenőjétől örökölte, hosszú orra pedig talán egy tacsokóra hasonlított. Boldogan csóválta suta farkcsontját, amint a kislányt meglátta, felemás színű szeme pajkosan csillogott. Hálásan fogadta a virsli darabot, amit Feri a reggelijéből tett félre neki. Nem vették észre Alajost, aki a díófa mögül leste őket.

Feri külön szobát kapott az emeleti folyosó végén, amit nem a jó viselkedésével érdemelt ki. Éjjelente rémálmok gyötörték, hangosan zokogva kiáltozott, az anyját hívta. A szobatársak addig panaszkodtak rá, míg Éva néni áthelyezte őt, és ezzel pontot tett az ügy végére. A pszichológus ellenezte ugyan az ilyen kivételes bánásmódot, mondván, ezzel még jobban elszigetelik az amúgy is zárkózott gyereket, de Éva néni nem engedett.

2.

Lassan beköszöntött az ősz. Alajos a kazánházban szöszmötölt. Át kellett néznie a berendezéseket, mielőtt az idő hűvösre fordulna. Már így is a körmére égett a dolog, hiszen az egyik kemény rosszul szelelt. Egész nyáron bőven lett volna ideje kikormolni, csak hát nem fülött hozzá a foga. Szívesebben lebzselte Enikő szoknyája körül, ám a nővérke szóba sem állt vele. Sebaj, egyszer úgyis megdönti azt a kis cafkát, hiába hordja olyan magasan az orrát! Most már nem halogathatta tovább a melót, mert délutánra technikusok várhatóak, akik szigorúan ellenőrzik majd a fűtőrendszer működőképességét. A diri kiverné a balhét, ha valami hibát találnának, már így is épp elégszer szidta le a lustasága miatt. Jó mélyen feldugta a seprőt a kürtöbe, miközben Enikőre gondolt.

„Ehhez mit szólsz, kisanyám? Nyomjam még mélyebbre? Ez az!... Tudtam, hogy ha belekóstolsz, könnyörögni fogsz érte...”

Egyik kezével lehúzta az overall sliccén a cipzárt, és a gatyájába nyúlt, miközben felfelé kukucskált.

„Gyerünk bébi, csak keményen... Ugye, mondtam, hogy élvezni fogod?”

A pamacs hirtelen valami akadályba ütközött. Alajos elvigyorodott, és nagyot rántott rajta.

„Azannyát, nem hittem volna, hogy még szűz vagy! Hiszen úgy nézel ki, akár egy kurva... Nem baj, hehe, annál jobb, Lojzi bácsi imádja a szűz puncit...”

Az évek során lerakódott vastag koromréteg végre engedett, megindult lefelé a csőben, és váratlanul a képébe hullott. Szeme-szája tele lett vele. Meglepetésében elengedte a kéményseprő nyelét, fuldokolva kapott a torkához, aztán vakon kiszédelt a kazánház ajtaján. A kerti csap felé igyekezett, már semmi mást nem kívánt, csak vizet, hogy lemossa magáról a csípős fekete port. Nyitott sliccéről teljesen megfeledkezett.

Feri, aki a focipályán labdázott Cinkével, döbbenet bámult a kísérteties alakra, nagy nehezen felismerte Ormost, aztán elnevette magát. Mintha csak maga az ördög jelent volna meg előtte egy balul sikerült pokoli kísérlet után. Azzal a különbséggel, hogy az ördögöknek aligha lóg ki a farkuk a gatyából.

– Kormos Olajos! Hogy ityeg a fityeg? – kiáltotta, mire az udvaron játszó gyerekek is felgyeltek. Lett nagy röhögés, hiszen a dagadt mindenest senki sem kedvelte. Eddig csak a háta mögött merték csúfolni, most viszont maga szolgáltatott okot rá. Nem is akármilyet. A kölykök átvették a mondókát, kórusban fújták, miközben feléje mutogattak. Kitört az általános jókedv. Alajos azt hitte, menten a föld alá süllyed szegyenében. Megtörölte a szemét, és Ferire nézett. Ha pillantással ölni lehetne, a lány azon nyomban holtan rogyott volna össze.

3.

Éjfél is elmúlt már, de neki szokás szerint nem jött álom a szemére. Az épületben csend volt. Az ajtó halk nyikordulása szinte fülhasogatónak tűnt. Rémulten lapult a paplan alatt, keze a kislámpa kapcsolója felé tapogatózott.

– Ne gyújts lámpát! – súgta egy ismerős hang, és valaki az ágya szélére ült.

Kiáltani akart, de egy hang sem jött ki a torkán. A félelemtől jól hallhatóan összekocant a foga.

– Mi az? Elvitte a cica a nyelved? Ma délután mintha beszédesebb lettél volna. Csak nem félsz? Hát persze hogy nem, nincs rá okod, hiszen én szeretem a kislányokat! Akkor meg miért vacogsz? Tudom már, biztosan fázol! Ó, te szegény, még szerencse, hogy éppen erre jártam, majd én megmelegítelek...

Nehéz férfitest nyomakodott mellé, mohó karok ölelték át, hogy kiszorítsák a levegőt a tüdejéből. Széles tenyér tapadt a szájára. Olaj és szappanszag.

– Már nem vagyok kormos, sem olajos. Megmosakodtam a kedvedért. Ha nem hiszed, érints meg bátran!

Az arca egy szőrös mellkashoz nyomódott. Lélegzethez is alig jutott tőle. Pánikszerűen küzdött a ránehezülő súly alatt, de a kéz erősen tartotta a fejét. Öklendezni kezdett az undortól.

– Csss... csak lassan...

Ágyrugók tiltakozása, szuszogás. Szappan és olajszag. Fájdalom.

4.

– Miért nem eszel? – kérdezte Éva néni, akinek feltűnt Feri étvágytalansága. Az utóbbi időben egyre kevésbé tetszett neki a viselkedése, de nem tudta magának megfogalmazni, mi is zavarja valójában. Még visszahúzódozóbb lett, kivonta magát a csoportmunka alól, nem érdekelte semmi. Már az anyjáról sem kérdezősködött. De hiába faggatta, egy szót sem tudott kihúzni belőle. Nem válaszolt, csak fáradtan vállat vont, zsebre vágott egy darabka süteményt, és olyan óvatosan állt fel az asztaltól, mintha fájdalmat okozna neki a mozdulat. Az asszony elgondolkodva nézte, miközben az a képtelen érzése támadt, hogy a lány néhány hónap alatt éveket öregedett.

– Aggódom Feri miatt. Megváltozott. Olyan kedvetlen, mintha betegség kerülgetné. Talán ráférne egy alapos orvosi kivizsgálás.

– Ugyan már, te mindenből tragédiát csinálsz! Nem kell neki orvos! Nincs semmi baja, egyszerűen kamaszodik! Biztosan a hormonok kínozzák.

Éva megrázta a fejét. Általában nem szokta kitárgyalni Ormossal a bentlakók problémáit, hiszen nem volt szakember, de néhány esetben csak a férfi tekintélye segített, és Ormos nagyon értett hozzá, hogy megregulázza a kezelhetetlen sráccokat.

– Lehet, hogy nem tud aludni a rémálmok miatt. Időnként teába kevert nyugtatót adtam neki elalvás előtt, de nem sokat használt. Lojzókám, szeretnék megkérni valamire, hiszen ott van a szállásod nem messze az övétől. Ránézhetnél éjszakánként, mikor hallod, hogy álmában sikoltozik. Persze, csak ha nem gond. Tudod, én úgy alszom, hogy az agyú lövésre sem ébredek fel...

– Bízd csak rám, majd én megnyugtatom – mosolyodott el a férfi.

„Nagyon szívesen, te ostoba vén tehén!” – gondolta magában.

Odakint tavaszodott. Cinke egy rügyező díszbokor alatt heverészve várt rá. A levegőben kapta el a neki szánt finomságot, majd félrevonult, hogy jóízűen elrágcsálja. A kemény rúgás váratlanul érte. Fájdalmas nyikkanással buk fencezett a virágok közé. A sövény mögül Ormos lépett elő, olajfoltos kezét elégedetten dörzsölgetve.

– Azt hiszed, nem tudom, hogy ezt a büdös bolhafészket zabáltatod a drága étellel, amit az állam ingyen ad neked? Haszontalan kis fattyú vagy, megérdemelnéd, hogy éhen dögölj! De majd én állítok rajtad. A nevelőnőd rám bízott, én pedig nem szoktam fél munkát végezni! Világos?

A kislány csak állt lesütött szemmel, mint aki megkukult. A férfit irritálta ez a dacos hallgatás. Durva mozdulattal az álla alá nyúlva felemelte a fejét, úgy kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

– Figyelj rám, ha hozzád beszélek!

– Elmondom...

Alig hallhatóan suttogott, ám Ormos így is értett a szóból.

– Fenyegetsz, te kis szaros? Azt képzeled, hogy valaki beveszi azt a sok hülyeséget, amit agyongyógyszerezett fejjel álmodtál? Benne vannak az aktádban a dilibogyók nevei. Mindenki láthatja, hogy nincs ki a négy kereked! Azt se tudod, fiú vagy-e, vagy lány!?

– Mindenkinek elmondom...

– Mit, te?

– Hogy egy nagy bibircsók van a fenekén.

Hatalmas pofon csattant az arcán. Megtántorodott, de sikerült talpon maradnia. Furcsa hang tört elő belőle, aztán hátat fordított, és lassan elballagott. Ormos homlokráncsolva bámult utána. Esküdni mert volna rá, hogy a nyomorult kölyök nem sírt, inkább nevetett.

5.

Az ebédlőből kicsempészett sajttal csalogatta, de Cinke nem jelentkezett. Elkóborolt volna? Sorban végigjárta kedvenc helyeiket, ahol együtt szoktak csatangolni. Megkerülte a parkot, aztán az épület hátsó részét vette szemügyre. A szerszámoskamra tövében terebélyes bodzabokor nőtt, alatta valami vörösésbarna szőröcsomó vont a figyelmét. Földbe gyökerezett lábbal nézte. Megtalálta Cinkét. Némán letérdelt mellé, hogy a vérmocskos bundát cirógatva, könnyek nélkül zokogva elsirassa egyetlen barátját. Később bement a kamrába, és egy hosszú vascsővel tért vissza. Megpróbálta kiszabadítani a tetemet a csapdából, ami foglyul ejtette. Nem volt könnyű dolga, a súlyos vas egy medvének is komoly sérülést okozott volna. Cinkét majdnem teljesen lefejezte, egyik pipaszár mellső lábát csak egy vékony bőr-

darab tartotta a helyén. Nagy nehezen végre sikerült szétfeszítenie a fogakat. Egy ideig vizsgálta a szerkezetet, majd a cső végével megpiszkálta a közepét. A fogó nagy erővel csatant össze. Elvigyorodott.

Feri a lányok asztalánál ült. Valami semmiségen vihogtak, ahogy az gondtalan gyermekekhez illik. Éva néni elégedetten állapította meg, hogy a karbantartó-terápia felettebb hatásosnak bizonyult. Közelebb lépett hozzájuk, hogy megsimogassa a szőke fejcskét. A kislány felnézett, és rámosolygott.

- Szeretnék átköltözni a közös hálóterembe, ha lehetséges – szólalt meg félénken.
- Hát persze, aranyom. Semmi akadály.
- Jaj, de jó! A magnetofont is kölcsönkérhetem?
- Minek az neked?
- Az titok. Egy kis meglepetést szeretnénk készíteni. Hangfelvételt akarunk csinálni, mint a stúdióban.
- Nem bánom, de vigyázz rá. A szekrényben találsz üres szalagot.

6.

Az egyszemélyes emeleti szobából kihallatszó nyöszörgések, sikolyok azonnal kiverték az álmot a szeméből. Izgalmas bizsergést érzett a bőre alatt. Tíz óra sem volt még, korán kezd ma éjjel...

Elindult a sötét folyosón, hogy eleget tegyen kellemes kötelezettségének. A hangok közben elhaltak. Nem baj, előttük az egész éjszaka. Az alatót ezúttal a biztonság kedvéért Éva kapta.

Szokás szerint óvatosan nyitott be. Mindennek megadta a módját, akár egy rítust végrehajtó főpap.

– Ne gyújts lámpát! – suttogta, miközben kibújt a nadrágjából, lábujjhegyen az ágyhoz osont, és lezöttyent a szélére. Fülbántó csattanás hallatszott. A szekrény alá dugott magnó halk kattanással kikapcsolt.

A földszinti hálóteremben mindenki az igazak álmát aludta. Éva néni diszkrétén horkolt a párnázott ügyeletesi székben. Senki sem hallotta a csendet felverő artikulálatlan üvöltést.

A tű

Csend van az intenzív osztályon, vizit utáni áldott csend. A nővérek visszavonultak, az ebéd még várat magára, csak a lélegeztető gépek halk fújtatása hallatszik. Néha felcipog egy ismeretlen rendeltetésű műszer, de ez itt megszokott háttérzaj, senki sem foglalkozik vele, kivéve azt, akinek kötelessége ellenőrizni.

A tű az egyetlen tárgy, ami mindenhol jelen van. Nélküle elképzelhetetlen lenne a gyógyulás folyamata, pedig maga a tű nem gyógyít. Csupán egy segédeszköz, ami arra hivatott, hogy áthatoljon a bőrön, befúródjon az erekbe, csatornaként működjön, melyen átjut a folyadék, amit lecsapolni vagy injektálni akar egy felsőbbrendű személy, akit itt doktornak neveznek. Élet és halál ura ő, emberi sorsok formálója, övé a végső szó, mert a beteg számára az ő kimondott szava szentebb, mint az Evangélium. Érthetetlen szöveget gépel a fehér papírra, ami nyomtatás előtt ugyanolyan tiszta volt, akár az én eddigi kórképe. Tolla hegye olvashatatlan macskakaparással firkálja tele a receptet, enyhülést ígérő orvosságot rendelve számomra, amit azonnal ajánlatos lesz alkalmaznom törékeny

egészségem megóvása érdekében. Naivan azt hittem, egy kórházban minden nyavalya ellen akad megfelelő gyógyszer, erre kiderül, hogy a gyógyulni vágyók hozzátartozóinak kutyakötelessége saját zsebből kiváltani az előírt patikaszereteket. Gyanakodva nézegetem az enyémet, böngészem a hozzácsatolt cetlit, de nem leszek tőle okosabb. Ki tudja, milyen rémes vegyszert tartalmaz, nem érdekel, tőlem akár patkányméreg is lehet, megiszem, megiszom, engedelmesen lenyelem, ha segít a bajomon. Hála Istennek, nem tablettá, utálom a tablettákat, inkább valamiféle oldat, aminek már a szaga is hányingert kelt. Vízzel kell hígítani, de ez sem sokat javít az állagán. Egy életem, egy halálom, ezt most lenyelem akkor is, ha kisbalták fognak potyogni az égből! A baltaeső elmarad, én viszont egyre rosszabbul érzem magam. A folyadék alul-felül napvilágra kívánczik, mintha eltévesztette volna a házszámot, és sietősen távozni szeretne. Senkit sem izgatnak a sirámaim, a kedves nővérek kutyafuttában közlik velem, hogy készülődjek, mert áthelyeznek. Magamra kapom a köntöst, papucsot, készen vagyok, mehetünk. A nővére megcsóválja a fejét, aztán a kezembe nyom egy egész aktára való papírost, és az ujjával mutatja, hogy hol írjam alá. Értetlenül bámulok rá, mint aki nincs tisztában a fejleményekkel. Lassan, tagoltan magyaráz, megvárja, amíg gyógyszerektől eltompult agyam biztosan felfogja komoly mondanivalóját. Hazaengednek. Kellemes alt hangján a házi ápolás előnyeit részletezi, nem hallgatom végig, udvariatlanul vágok a szavába, hogy nekem otthon sincs senkim, hát akkor ki fog velem törődni? Nem tudja, és nem is érdekli. Ő csak azt mondja, amit parancsba kapott.

Megszeppelve ülök a mentőautóban, nejlonszatyorba csomagolt motyómat szorongatva. A sziréna dobhártyaszaggatóan sikít a fejem felett. Szívesen megkérdezném, miért van erre szükség, de nem merem. Hideg van, a hátsó rakteret alig lehet kifűteni. Rozsdamentes acélból készült szerszámok, zománcozott tálkák, ismeretlen műszerek koccannak egymásnak, a vérnyomásom az egekbe szökik, akárcsak a kocs sebessége, a rosszul beállított rádió recsegve sípol. A szolgálatot teljesítő mentőorvos már a harmadik riasztást regisztrálja az adóvevőn, pedig én még haza sem értem. Nem is értem, hogy a fenébe tud értelmesen kommunikálni ilyen hangzavarban. A tút utazik velem. Az utóbbi napokban szerves részemé lett. Most is úgy áll ki a karomból, mintha még mindig fontos küldetése lenne. Hegyes vége a testembe hatol, belelóg a véráramomba, feje steril ragtapasszal szorosan rögzítve a bőrömhöz. Készenlétben áll, hogy kéznél legyen, ha mégis szükség lenne rá. A kezem dagad, a bőröm bizserog, kezd elviselhetetlenül viszketni a ragasztószalag alatt, a túból kiálló kanül kimondottan idegesít, ahogy ide-oda fityeg a pizsamám alatt, mintha egy kellemetlen rovar mászkálna a bőrömon. Egy mozdulattal kitépem az egészet ragasztóstul, mindeztől, a sarokba hajítom, aztán azon pizsamásan kilépek a friss levegőre.

Lesz, ami lesz. Ha túlélem.

A betegség szinonimái

Szép cukormáz, nulla fokon olvadó fülig érő mosolyt erőltetek az arcomra, ártatlanul a szemébe pillogok, aztán nagy levegőt véve kerek percc kimondom, ami kikívánczik belőlem. Megkérem, és egyben felszólítom, hogy ne abajgasson többé! Az sem érdekel, ha megsértődik, ott egye meg a fene, ahol van, a sterilnek látszó falak között, ha már így kéretlenül rám akaszkodott, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy teljesen felforgassa a világomat. Nem beszél mellé, farkasszemet néz velem, határozottan tudatja, hogy ezentúl életem minden napját, óráját, percét, másodpercét kizárólag ő kívánja uralni, mindenféle kényszerítő módszert alkalmazva, arra sem adva időt, hogy megfelelően reagáljak. Nem hívtam, nem idéz-

tem elő, nem óhajtottam a hátam közepére se, ám ő mégis megjelent. Itt van a maga teljes valójában, lefoglal és elfoglal, figyelmen kívül hagyni lehetetlen. Azt sem tudom, honnan jött, mi csalogatta elő, egyszer csak itt termett, a nyakamba csimpaszkodott, mintha én lennék számára a kiválasztott, azóta is lóg rajtam, akár az istenverése, és képtelenség szabadulni tőle. Kéretlen, hívatlan vendégként kopogtatott az ajtómon, erőszakosan benyomakodva, tudomást sem véve az udvariasan elutasító hangnemről, elnézést sem kérve az alkalmatlan időpont miatt. Részéről ez lett volna a legkevesebb, hogy sűrű bocsánatkérések közepette eltakarodik a francba, de nem...

Én megtettem minden tőlem telhetőt. Mindjárt az elején tudattam vele, hogy rossz helyre jött, én makkegészséges vagyok, rendszeresen sportolok, vitaminokat szedek, nálam nem kívánatos a jelenléte. Feleslegesen jártattam a számat, mondanivalóm süket fülekre talált. Ennyi erővel akár a falnak is beszélhettem volna. Nem hallgatott rám, csak belevigyorgott a pofámba. Továbbra is makacsul ragaszkodott hozzám, mintha a sorsom pontosan neki rendelt volna, le se szarva az elutasítást, legyen az tapintatosan vagy durván megfogalmazva. Utálom, akár a bűneimet, csak hogy őt ez egyáltalán nem zavarja. Olyan, mint a patkánymérég, vagy a ragadós egércsapda. Hozzáférhető mindenki számára, de csak a kiválasztottaknak halálos.

Hiába tiltakoztam, hamarosan átvette a felügyeletemet. Zavartalanul élőködött rajtam. Mire észbe kaptam volna, már ő határozta meg minden napomat, időrend szerint előre eltervezve óránkénti beosztását. Módszeresen gyötört, vasmarokkal, katonai szigorral, kéllehetetlenül kezelt, akár egy fegyencet, aki a múltban sorozatos kihágásokat követett el, tehát ráfér a dorgálás. Ítélet nélkül büntetett, sőt büntetést büntetésre halmozott. De ez csak a kisebbik rossz volt.

A nagyobbik még váratott magára egy ideig, ám akkor úgy rontott rám váratlanul, akár egy lavina. Orvul támadott, amikor nem számítottam rá, mindent elsöprő erővel degradált le egészen a kezdetekig. Nem igazán emlékszem pelenkás korszakomra, de valami ehhez hasonló állapot lehetett.

Telt, múlt az idő, és én lassacskán feladtam a küzdelmet. Ellenkezés helyett megtanultam együtt élni vele. Életem része lett, figyelmet követelve magának, hát toleráltam, amíg lehetett. Nem akartam prioritásokat követelni miatta, eszembe sem jutott feleslegesen cirkuszolni, aztán rájöttem, hogy újabb hibát követtem el. Egy szép napon ráébredtem, hogy ez a cirkusz az enyém ugyan, de sajnós, nem én vagyok a direktor, csak valami mellékszereplő, szenvedő alany, akrobata, a bohóc meg az állatidomár egy személyben, ám kizárólag engem terhel a felelősség, mert nekem kellett volna kézbe fogni a gyeplőt, kordában tartani a dolgokat, határozottan odacserdíteni az ostorral, és közben teli torokból ordítani... Mindent nekem kellett volna megtenni, csak hogy én elmulasztottam... Úgyhogy nyugodtan beszélhetek múlt időben.

Mostanra már teljesen a fejemre nőtt. Ő dirigál, én engedelmeskedem. Hajnali négykor éhgyomorra veteti be velem a tablettát. Ez azt jelenti, hogy hat órán át nem ettem-ittam semmit. Utána még fél órát absztinálók teljes nyugalomban, nehogy véletlenül a hányinger meg a fuldokló görcs kerekedjen felül rajtam, aztán felkelhetek, hogy a napi teendőimet intézzem. Ha ő is így látja jónak...

Az én időbeosztásom viszont köszönő viszonyban sincs az övével. Képtelenség hozzá alkalmazkodni. Ezért aztán szankcionál minden lépésben. A múltkor már odáig fajult, hogy halálosan megfenyegetett, hogy bosszút áll, ha figyelmen kívül hagyom.

Most is itt van velem. Olyan, mint valami parazita, saját egzisztenciájához gátlástalanul használva fel utolsó csepp energiámat. Miközben kiszipolyoz, nevetve ismételteti, hogy soha nem fogok megszabadulni tőle. Gyógyíthatatlan vagyok, lehet, hogy bele is pusztulok,

és szerinte ebben az esetben járok a legjobban. Nem tagadom, lehangoló hatással van rám, miközben tiszta erőből próbál befolyásolni, de remélem, bírok még annyi akarattal, hogy saját magam irányíthassak. Ha a testemet nem is, legalább a gondolataimat.

Ördög bújt a zongorámba

Miután az utolsó kontár lakberendezőtől is sikerült megszabadulnom, elhatároztam, hogy a saját kezembe veszem a dolgokat. Majd én berendezem az új lakást úgy, ahogy az nekem tetszik. Csupa elegáns stílbútorral, nem holmi vacak üveg-króm kombinációkkal meg modern festményekkel. Megengedhetem magamnak, elvégre jól menő ügyvéd vagyok, nem igaz?

A pianínóra egy régiségkereskedő raktárában bukkantam rá. Először nem is tűnt fel a rá borított fólia miatt, mégis ösztönösen fordultam felé, mintha csak vonzott volna magához. Felemeltem a fólia sarkát, hogy jobban szemügyre vegyem. Gyönyörű volt. A csillagóra polírozott diófán egy kaparás nem sok, annyi sem látszott, elefántcsont billentyűzete patinás árnyalatúvá sárgult. A kottatartó alatt cikornyás címer hirdette a hangszer eredetét. Úgy elmerültem az apró betűk böngészésében, hogy észre sem vettem, mikor jött be a tulaj.

– Látom, felfedezte a zongorát. Egyedi darab. Nézze ezeket a kazettákat! Valódi tözegmocsárból származó gyökerek díszítik. A konstrukciója tiszta öntött vas, a kalapácsokat pedig számbórból készült szíjjak tartják. Minden része eredeti.

– Csodálatos. Én, sajnos, zenei antitalentum vagyok, két botfüllel megáldva, de azt hiszem, jól mutatna a nappalimban. Megveszem. Mennyibe kerül?

– Sajnálom, nem eladó. Családi örökség, számomra igen nagy értéket képvisel.

– Tényleg? Akkor miért takargatja itt, ebben a poros raktárban? Ez egy igazi műalkotás, ha jól látom, több mint száznegyven éves.

A férfi elhallgatott.

Gyanakodva néztem rá. Eddig olyan készségesen segített, be nem állt a szája, minden kacatot a nyakamba akart sózni, most pedig szóba sem áll velem?

– Ugyan már, biztosan meg tudunk egyezni! – nógattam.

– Értse meg, uram, nem adom el! Vegyen inkább olajfestményt, vagy nézze ezt a szép ezüst gyertyatartót!

Egy hét sem telt el, és a zongora ott állt teljes szépségében a kandalló mellett, új lakásom díszeként. Annyit fizettem érte, hogy még magamnak is alig mertem bevallani. Nem tudom, mi ütött belém, de az ajánlatom elutasíthatatlan volt. Büszke tulajdonosként órákig gyönyörködtem benne, leütöttem néhány billentyűt, végigsimogattam fényes lakkozását. Kicsit sajnáltam, hogy nem tudok játszani rajta, egy kis tehetséggel biztosan csodás dallamokat lehetne előcsalogatni belőle.

Aznap éjjel zongoraszóval álmodtam. Ritkán vannak rémálmaim, de ez az élmény valahogy nyomasztóan hatott rám. Egész nap csak az a szomorú dallam csengett a fülemben, amit hallani véltem. Valahonnan ismerősnek tűnt. Törtem a fejem egy darabig, aztán megszólalt a kapucsengő. Kliensem érkezett. Az irodában ültünk egy halom irat felett, amikor újra meghallottam. Valaki zongorázott az emeleten. Kísértetiesen hangzott a maga egyszerűségében is bonyolult melódia, mintha csak valami kezdő ütögette volna egy ujjal a hangokat, véletlenszerűen remekelve a fülbemászó darabot. Végigfutott a hideg a hátamon. Ügyfelem viszont felkapta a fejét, és elmosolyodott.

– Nahát! Zongorája is van? Ki játszik rajta?

– Az... izé... hát a házvezetőnőm, azt hiszem... – dadogtam zavartan. Mégsem mondhattam neki, hogy egyedül élek, és rajtunk kívül egy teremtett lélek sincs a lakásban. Megpróbáltam a komplikált ügyre koncentrálni, ám a hölgy nem hagyta.

– Csodálatos hangja van! – lelkendezett. – Igazán jellegzetes, ritkán hall ilyet az ember. Megnézhetnénk, ha nem bánja! Nézze el nekem, tudja, zenetanárnő vagyok.

Na, tessék, kifogtam valami fanatikus! Nem elég nekem, hogy egy vagyont költöttem erre az átkozott hangszerre, grátisba kaptam hozzá egy szellemzongoristát, és most még egy zenerajongó is rám akaszkodik!

– Talán inkább máskor. Nemrégén költöztem, óriási rumli van az emeleten.

– Engem az nem zavar. Csak egy pillantást vetek rá, megígérem!

Olyan esdeklően nézett rám, hogy nem tudtam ellenállni neki. Már a lépcsőházban jártunk, amikor a zongoraszó váratlanul elhalt. A hölgyike viszont egy pillanatra sem hagyta abba.

– Milyen érdekes, hogy a házvezetőnője Für Elise-t játszik. Igazán tehetséges. Szinte érzem a reménytelen szerelembe esett zeneszerző fájaldalmát, ott rezonál minden hangban! Szívesen megismerkednék vele – csacsogta szünet nélkül.

A billentyűzet fedele fel volt nyitva, pedig határozottan emlékeztem rá, hogy lecsuktam. A horgolt csipketerítő a padlón hevert. Lehajoltam érte.

– Ügye, mondtam, hogy rendetlenség van?

– Hova lett? – kérdezte a látogatóm, miután körülnézett az üres helyiségben.

– Ki hova lett? – értetlenkedtem. – Ja, igen, talán végzett, és a hátsó kijáraton távozott.

– Milyen kár... Milyen szép...

Úgy állt a zongora előtt, mint akit megbűvöltek. Keze óvatosan megérintette a kottatartót. Láttam, hogy a karja libabőrös.

– Dresden. Ott készült megrendelésre. Kaps műve...

– Honnan veszi ezt?

– Tanultam róla. Ernest Kaps mester a Királyi Zeneakadémia tagja volt, elég gyanús körülmények között halt meg, azt hiszem, felakasztotta magát egy nő miatt, vagy valami ilyesmi, de persze nem verték nagydobra, hiszen az ártott volna az üzletnek. Azért olyan értékes ez a pianínó, mert csak kilenc hasonlót gyártott, de mind egyedi darab. A zeneértők azt tartják, hogy mindegyiknek lelke van. A mester szellemének egy kis darabja. Még az is lehet, hogy magával az ördöggel szövetkezett ezért a varázslatos hangzásért cserébe. Nézze, itt a szignója...

Leült az alacsony székre, és engedélyt sem kérve játszani kezdte Beethoven halhatatlan darabját, olyan átéléssel, hogy beleborzongtam. Ujjai alig érintették az elefántcsontot, keze alatt fájdalmasan sírt a hangszer, siratva a szerelmet, ami soha nem teljesülhetett be. Elbűvölten hallgattam, nem is vettem észre, hogy a szobában lehült a levegő. Hirtelen huzat támadt, felkapta a csipketerítőt a zongora tetejéről, és a sarokba vágta. Valahol a földszinten becsapódott egy ablak. Amikor befejezte, felém fordult, és rám nézett. Az utolsó akkordok még ott visszhangoztak közöttünk.

– Köszönöm – suttogta. Láttam, hogy könnyes a szeme.

Borzalmas éjszakám volt, nem kívánom senkinek. Éjfélkor átköltöztem a garázsba, de ott sem sikerült elaludnom a nagy zenebona miatt. Eldöntöttem, hogy reggel első dolgom lesz fuvarost hívni, felpakolni a zongorát, hogy elvitessem oda, ahová való. Még a pénzemet sem kérem vissza...